

אזלא לבישתינהו ואיכסתינהו לכוליה מנא
[הלכה ולבשה את כל בגדיה].

אתו לקמיה דרבינא, אמר להו: הלכתא
כוותיה דרב, דאמר: אלמנה שמין מה
שעליה, ואף כאן, שמין מה שלבשה כחלק
מתשלום כתובתה.

החוא דאמר להו בצואת שכיב מרע: נדוניא
לברת [נתכשיטי הבנות היו דבר קצוב, כך
וכך לבושים].

לסוף זל [הוזלה] הנדוניא.

אמר רב אידי בר אבין: פורנא [הרווח]
ליתמי, ואין אומרים שצריכין ליתן לה דמי
הנדונייה לפי הערך שהיה ביום הצוואה.

החוא דאמר להו ארבע מאה זוזי מן חמרא ב-ד
— לברת בנדונייתה.

לסוף אייקר חמרא.

אמר רב יוסף: רווחא ליתמי, ואין אומרים
שצריכים ליתן לה יין כשיעור שהיה שוה
ביום הצוואה, אלא יתנו לה מדמי מכירת
היין ארבע מאות זוז.

קריביה דרבי יוחנן הוה להו איתת אבא
דהוה קמפסדה מזוני [שהיתה מרבה לאכול].

אתו לקמיה דרבי יוחנן.

אמר להו: איזילו ואמרו ליה⁽⁹¹⁾ לאבוכון
דנייחד לה ארעא בצוואת שכיב מרע ובפני

את עצמו, ובא הגיזבר ליקח את הנכסים, או
שבא לקחת את דמי ערכו של המעריך, אין
לו לגיזבר לא בכסות אשתו, ולא בכסות
בניו של המקדיש והמעריך, ולא בצבע
שצבע המעריך לשמן, דהיינו, בגדים שצבע
לשם אשתו ובניו, אף שעדיין לא השתמשו
בהם, ולא בסנדלים חדשים שלקח לשמן.

רואים מכאן, שאין שמין את הבגדים
שעליה, וכדברי שמואל!

אמר ליה רבא לרב נחמן: וכי מאחר דתנן
מתניתין כוותיה דשמואל, אמאי הלכתא
כוותיה דרב?

אמר ליה: לבאורה — בשמואל רהיטא.
כלומר, מרוצת משמעות המשנה —
כשמואל היא. אבל כי מעיינת בה —
הלכתא כוותיה דרב.

מאי טעמא?

כי אקני לה הבעל את הבגדים — אדעתא
למיקם קמיה, דהיינו, כל זמן שעומדת
תחתיו. אבל אדעתא למשקל ולמיפק [שתקח
את הבגדים ותצא] — לא אקני לה. ואין זה
דומה למשנה של המקדיש והמעריך.

כלתא דבי בר אלישיב הוה קא תבעה
כתובתה מיתמו.

הוה קא ממטי להו היתומים לבי דינא
[הביאוה היתומים לבית הדין].

אמרי לה: זילא לן מילתא דתיזלי הכי [אין
זה כבודנו שתלכי בבגדים אלה].

הדיינים, הכא אין בזה גנאי, כיון שהדבר תלוי
בדעתה, אם תרצה לקבל את ייחוד הקרקע. תוס'.

91. אע"ג דלעיל [נב ב] אמרינן שנתחרט רבי יוחנן
על מה שנתן עצה, ואמר: עשינו עצמינו כעורכי